

Fenyvesi Félix Lajos

A múzeumi platán

A szűk utcás város miatt mentem el. Beszélgettem a teremőr-asszonyokkal, épp szedték tálcákra kedves süteményemet.

A fehér falon képek: merengő, szép, női arc, alkonyi folyó, zöld ösvény, égen a réz-színű júliusi nap...

Aztán az előtér magas ablakán pillantás a kertbe: egy hatalmas

PLATÁN

a mély csöndben. Rejtőzve. Némán. Az óriás törzs hámló kérge csupa seb, sejtelmesen messze, fönt az ágvillák, rezgő levelek, kiálló gyökerek, a többi a föld alatt öleli a hosszú házat.

Búcsúzáskor megnéztem újból. Derengve világolt, állt mozdulatlan, mint sok-évszázados jel – megfjetetlenül.

Takarta fészkeit, várta madarait,

a csillagfényt szóró éjbe elmerült.

Nyári zsoltár

Weöres Sándor évszázadára

Hálós szatyor és bő kabát –

ez jutott eszembe rólad a nyárünnepen, a csillagórló hosszú éjszakák,

ahol ceruza- és tintasorokból épült verskatedrálisod, közben lepergett az élet, mintha nem is lett volna.

Nem mertelek megszólítani, messziről néztelek; magányos férfinak

gondoltalak, akit csak déli harangzúgás köszönt.

Később a név. A W betű. Pipiskedő kézfogásod. Erős, barna szemüveged, hogy lásd: tekintetünkben elfér a világ, szívünkben Isten.

Kis faludban: *Csöngén*

kellett volna égi forgással kelni, feküdni, a mély csöndben élni, örökre lenni!

Hányszor reméltem: én is tanítványod lehetek, boröntögető fiú zsúfolt asztalod szélén,

ki aggódva nézi: nem vitték el szétszaggatott országa földjét?

Láttam fáradt arcodat, s láttam szemedet is a búcsúdéllelőttben: bebalzsamoztad folyó tükrén nap arany mértanát.

Mikor meghaltál, gyertyát gyújtottunk, s megenyhült a vad tél, ahogy kinyitottuk könyveid.

Téged idéznek a kopott füzetek, piros, kék, zöld, sárga tusok, merész

formák, amik a szépség jegyében születtek, hogy szívverés-ritmusú mondataid összekössenek földet és eget.

A csöngői evangélikus templomban

A reggeli tér fölött harangszó, a harangszóban madár, tavaszfényben az ébredő falu,
öregék, fiatalok, vidám gyerekek sietnek ünneplőbe öltözött szívvel
az istentiszteletre.

Hatalmas fák vén törzse mögül kiléphetne ő is, a rejtező:
rég halott pap-testvérem, fogyatkozó, hűséges nyáj
ifjú pásztora.

A magas templom vastag
falán átparázslík szemek kékje, ódon-tört kövek alatt,
földmély éjszakában pihennek elmerült századok, elnémult zsoldár-dallamok, ha leülsz a kopott padokba,
érezed az alapítók első vasárnapját, énekeskönyvet lapozva ősök
örök kézmelege szívedig ér.

Adj hálát, hogy itt voltál.
Ma is kaptál kenyeret és bort. Titkos csoda ereidben elárad.

A mester köszöntése

WEÖRES SÁNDOR
100 szép magyar szó, mint tűzharang, messze hangzó.

WEÖRES SÁNDOR
100 búzaszem, télben s nyárban kenyeret terem.

WEÖRES SÁNDOR
100 éves nagy fa, ágát égbolt-madár lakja.

WEÖRES SÁNDOR
bajban is társ, ég és föld közt Isten-postás.

Az utolsó látogatás

Sándor és Amy egy fényképen

Varjú sereg az őszi földön.
Csordul a néma erdőre az alkony.

Szél rázza az arany levelet. Csöngének száz és száz üzenet.
Ki elment, vissza nem
tér soha – Csönges Kenyeri közt keskeny út vezet.

Ott jött utoljára. Búcsúzni. Karolták asszonykezek, állt a szülőház előtt, percekig még,
dérverte VERS maga is, csak nézett, de befelé már, selymes fényű Hold lakta fáradt szívét.

Ki rejtély volt, titkos csoda.

Állt elkínzott, sovány arccal, felnézett a hamuszín égre, mondta halkán: „Megyek!”
s az Úristen visszaintegetett.

Utószó

Jeles költőnk, Vas István 1985-ben megírta Jézus történetét. Az evangéliumokból, Károli Gáspár fordítását felhasználva. A Fra Angelicónak a firenzei San Marco-kolostorban őrzött festménysorozatával díszített gyönyörű kötet igazi karácsonyi ajándék volt.

Régóta készült erre a vallomásra, néhány nagyon szép vallásos versét előtanulmányoknak is nevezhetjük. Ezt is, mint az 1956-os forradalmat köszöntő versét, titokban írta. Istennek.

A kötet végén megbújva egy vers zárja Jézus életét. A festő, aki a középkor vízióját a mennyek országaról láthatóvá, szebbé akarta tenni a földön, együtt szól a zárósorokkal:

„Hatvan napig bennem lakoztál.
Énbennem lépdelt könnyű lábad.
Voltam Galileád és Jeruzsálemed.
Amivel ostoroztak, belém vágott az ostor.
Kereszted szögei két tenyerembe szúrtak
S egymásra helyezett két lábfejemen át.
[...]
Azután te az égbe szálltál a te Atyádhoz.
Én kitettem a pontot a történet után
S a rostirónt letettem.”

Háromszáz napig vendégem voltál, fordítom szavaimat Weöres Sándor felé. Szobámban ült, a zsúfolt könyvespolcok előtti hintaszékben. Itt sétált fürge lábakkal; beszélt, kérdezett nappal és éjszaka. Kenyeremből tört egy darabot, esti boromat megitta.

Belejavitott a kéziratomba. Ceruzámat szórakozottan zsebbe tette. Nem tudtam olyan korán kelni, hogy ne lett volna fönt, ne járta volna meg, gyalog, az utca végi boltot, a messzi Fény utcai piacot.

Háromszáz napig bennem lakozott. Korholt, dicsért, megbántott, követelt, bírált. Azután mosolygott, bocsánatot kért cérnahangján. Verssel vigasztalt.

Azután vége. A könyv elkészült, és azóta itt ülök: egyedül. Hiába keresem, Csöngén sem tudom megtalálni. Két napja sincs, hogy bennem beszélt, sebzett szívemre süttöttek szavai: „ahogyan a harangok konganak, mind balagunk / mindig másként a csillagok mögött, a puszta körfalán, / ahányan így együtt vagyunk, mind elmegyünk.”

Elmegyünk. De Weöres Sándor költészete mozdulatlan az időben. Hirdeti a veszendő életet, hogy nem reménytelen, van értelme küszködésünknek. Ő az, akinek dalában a részekre tört világ összeforrt az ős-egészbe. Verseiben a mindenség nem szűnő ragyogása tündököl minden időben.

Molnár Illés

Bolond Istók

Emléked teszi szűkké ezt a várost, olyan kevés fér el benne gyönyörből, süket, szoros bölcső az utca hajnal előtt. Utazni, mintha csontvelőben, szoros, sajgó fekély a reggel bádög üzembaja. Rád gondolok, mikor indul a műszak, és mikor új számjegyek vonásait jelzi ez a nagy fali kvarcóra a hivatalban, új irodák folyosóira nyílnak az őrző felettesek webkamerái, az értekezlet-idősáv végire érve, ha elmegy az e-mail, emlékeim közt pakolászva mikor tétlen szél kerekét űzöm az egek folyosói között, Te jutsz eszembe, nyakam kábultan hogy ölelted a hegycsúcs csipkés kőpárnáira dőlve, egy könnyű, odaadó kis felhő indiszkrét, magára mit sem adó alkalmi rejtekében. És mire egy tisztességes, nosztalgia-sóhaj kifakadna belőlem, most mondd meg, már megint ez a hülye főnök, meg az Outlook, mindig lefagy, idefagyok veled én is, ebből ma estére túlóra lesz, ez még így nem lenne baj, de innen, ahol az ablakok csak további ablakokra nyílnak, nem látni

semmit, semmit az égből, ez betegít meg irántad. A múltkor is – meséltem? – mi lett belőle, mikor ebédidőben fürkészőn a tetőre szöktem, mondván, majd egy-két felhőt, kis zivatart arrébb tologatva, s szólva egynéhány baráti szót a szellőknek, viharoknak, tán majd egy időre megpillanthatom az alsóbb egek közül kilátszó arcod villanó vonásait. Persze, hogy nem lett ebből se semmi, csak hogy a gondnok jelent meg és gondosan idézte az előírások vonatkozó paragrafusát. Ennyi. Most mennem kell vissza, de írd, tudom, hogy nem nagyon nézed

az e-mailt. Jó lenne beszélni, csak mindig mikorra kiérek végre a cég kapuján, az ég már rég beborult, és itt, a lámpák fényénél már homályba vész az arcom talán. Nem csoda, estére annyi saját sötétet hordunk ki innen, hogy nem látszunk tőle és nem látunk téged, kit Urunk szavára megmozdult hegyeknek szerelme szült.

Író Cimborák és Illusztrátor Pajtások

Az Író Cimborák egy gyermekirodalmi alkotói kör. Egy műhely, mely a világ felé az irocimborak.blogspot.hu weboldalon mutatja meg magát. Alapítói Dávid Ádám, Finy Petra és Lackfi János, tagjai a kortárs gyermekirodalom alkotói határainkon innen és túl. Rendszeresen együttműködnek az Illusztrátor Pajtásokkal (illusztratorpajtások.blogspot.hu) is. Júniusban az Író Cimborák és az Illusztrátor Pajtások közös alkotással tisztelgetek Weöres Sándor munkássága előtt. Festmények, versek, rajzok, szövegek fonódtak össze, kapcsolódtak egymásba, melyeket a *Rongyszőnyeg*-ciklus egy-egy darabja ihletett.*

Rongyszőnyeg

Nem hordva többé csillagot
az éjféln olyan elhagyottan
ül a világon, mintha ottan
nem volna minden elhagyott
(Weöres Sándor)

Rajz: Bódi Kati

Az idő úgy éjféln jár.
Szegénynek minden tagja fáj.
Unottan csillagot dobál,
s elnyeli a kék tintatáj.
(Dávid Ádám: *Csillagszóró*)

Rajz: Szoboszlay Eszter

* Lásd <http://irocimborak.blogspot.hu/search/label/Weöres%20Sándor>.

Kis csillagok fölé görnyed
álmos angyal, miket végre
felaggathat a nagy égre.
Bevilágítják a Földet.
(Bertóti Johanna)

A csillagokkal éjjel összegyűltem,
Beszéltünk jót és beszéltünk gonoszt,
Végül a miszlikbe szaggatott Kronoszt
Összeszededgettem s kistáskámba gyűrtem.
(Mészöly Ági)

Rajz: Varga Zsófi

Gyíkos szőnyeg

Barna gyík
bozót tövén napozott, leveleket lapozott
ez a rozsdás
tán kertemben ő a postás
Hozz nekem is levelet!
Nem lehet, mert a leveles bokorban
a levél mind megiratlan.
(Weöres Sándor)

Rajz: Pap Kata

Apa rám mordult: – Elég volt a képzeletbeli barátokból!
 Anya a fülembé súgta: – Na, nem vagy már kisgyerek!
 A bátyám azt vihogta: – Gügye öcsi!
 Nagymama megsimogatta a fejem: – Szegény gyerek!
 Nagypapa lehajolt hozzám: – Amit nem látunk, az nincs, érted?
 Gyík Felicián egy éve az ágyam alatt lakik.
 Szereti, ha énekelek, és esténként mindig olvas nekem.
 Annácska a múltkor hozott neki egy zöld sapkát.
 Azóta hárman kézbesítjük a tölgyfaleveleket.
 (Simon Réka Zsuzsanna: *Gyík Felicián*)

Rajz: Radnófi Blanka

Ágyam előtt rongyszőnyeg,
 csupa tarka és barka, zöld meg piros és lila.
 Ha ráállok, messze szálllok,
 ha lefekszem, minden álmom valóra válik.
 Dinoszaurusz lesz a gyík, vagy éppen krokodil,
 varázspapucs a lilamamusz,
 őserdő a nagyfi fikusza.
 Matyi persze piszkál:
 – Hiszem, ha látom! – és kerekre nyitja a szemét.
 Pedig a rongyszőnyegen csak lehunyt szemmel lehet
 utazni.
 Hiszem, ha szép.
 (Miklya Luzsányi Mónika)

Rajz: Lázár Zsófi

Macskaszőnyeg

Széjjel az erdő szélesség
arra kerengnek a méhecskék.
Nyáron a kertem nyájasság
benne szaladnak a kismacskák.
(Weöres Sándor)

Kacsakaring a macskafarok,
lepke pillang mindenféle
bokor alján nyuszi kuksol,
kilátszik a füle fele.
(Nyulász Péter)

Boldogságunk kék kandúrja
Hajnalonként erre sétál,
Farkával az eget túrja,
Szeme nevet, bajsza szétáll.
(Finy Petra)

Minő ricsaj, jövés-menés,
csusszanás és hanyatt esés
ver fel reggel?! Álmom mesés
sajtpincéje: huss! – És kelés.
(Csík Mónika)

Rajz: Géczy Halász Ági

Rajz: Maros Krisztina

Rajz: Bogdán Vikki

Felhőszőnyeg

Piros felhő-tócsák alatt
sárga bogár, szemközt az éggel
szív-alakú királyokat
eszik a makkerdő fülével
(Weöres Sándor)

Rajz: Sajo Réka

A fülbesúgó fák alatt,
ha szív szakad és vér esik,
találsz egy katibogarat,
ki hercegnő volt, évekig.
(Miklya Zsolt)

Rajz: Szudi János

rajtam kívül senki téged
nem hordott még a tenyerén
szívtelessé lettem végleg
ki érti ezt csak te meg én
(Turbuly Lilla)

Rajz: Makhult Gabi

Az otthon hangja zöld és kék
Fényindák nőnek a falon
Álomba játszó emlékkép
A honvágy dorombol nagyon
(Majoros Nóra)